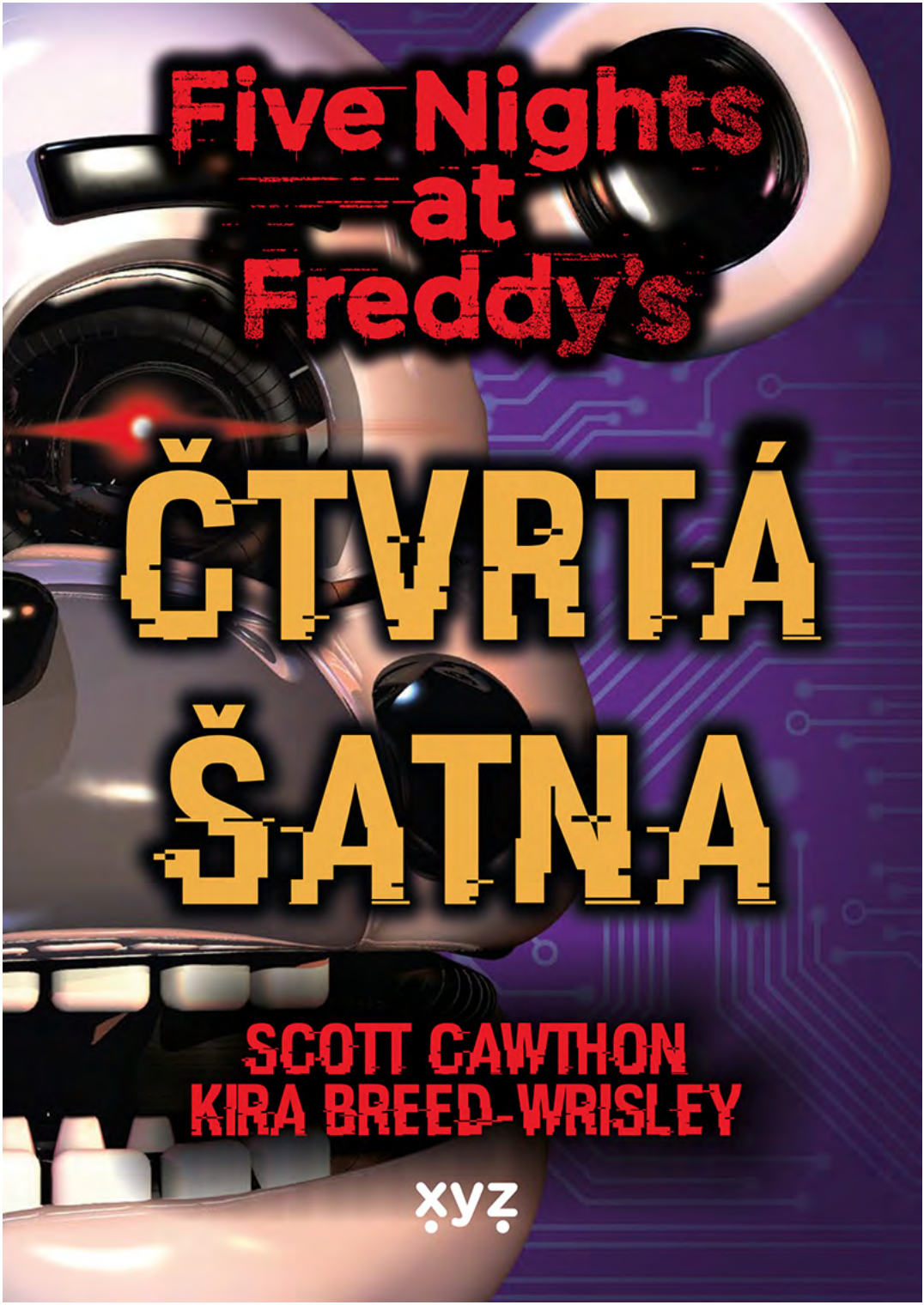

Five Nights at Freddy's
ČTVRTÁ ŠATNA
SCOTT CAWTHON
KIRA BREED-WRISLEY
xyz

Five Nights at Freddy's – Čtvrtá šatna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Scott Cawthon
Kira Breed–Wrisley
Five Nights at Freddy's – Čtvrtá šatna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Five Nights at Freddy's

ČTVRTÁ ŠATNA

SCOTT CAWTHON
KIRA BREED-WRISLEY

xyz

Five Nights at Freddy's 3: The Fourth Closet
Copyright © 2018 Scott Cawthon
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN tištěné verze 978-80-7683-218-3
ISBN e-knihy 978-80-7683-246-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-247-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-248-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

KAPITOLA PRVNÍ

„Charlie!“ John se drápal po sutinách nahoru směrem k místu, kde ji viděl naposledy. Oblaka prachu z exploze ho dusila a zem se mu pod nohama nebezpečně kymácela. Zavrávoral na betonové desce, na které právě stál. Ve snaze udržet balanc se zachytil trosek domu kolem sebe a sedřel si ruce do krve. Vyškrábal se až tam, kde předtím ležela – v rozvalinách pod sebou cítil její přítomnost; jako by tam stále byla. Popadl obrovský kus betonu a vší silou se do něj zapřel. Podařilo se mu ho nadzvednout a převrátit. Blok se s ohlušujícím zaduněním skácel na druhou stranu a Johnovi se otřásla zem pod nohama. Nad hlavou mu nebezpečně zavrzal uvolněný ocelový nosník.

„Charlie!“ zařval znovu a odsunul další betonovou desku. „Charlie, už jdu!“ Lapal po dechu a zoufale odhazoval spadané části domu, které mu stály v cestě, ale adrenalin, který mu dodával sílu, ho pomalu opouštěl. Zaťal zuby a vytrvale pokračoval. Při pokusu zvednout další betonový kvádr se mu smekly dlaně, a když na ně pohlédl, napůl v mrákotách si uvědomil, že za sebou nechává krvavé otisky. Otřel si ruce o džíny a zkusil to znovu. Tentokrát se betonová deska

pohnula. Posadil si ji na stehna a podařilo se mu ji odnést tři kroky stranou. Upustil ji na hromadu sutin, rozbitých cihel a skla a všechno se jako lavina začalo sunout dolů. A pak přes všechen ten rachot a zkázu ji uslyšel šeptat: „… Johne…“

Na okamžik se mu zastavilo srdce. „Charlie…,“ zašeptal a zem se mu pod nohama znovu zatřásla. Tentokrát již rovnováhu neudržel, tvrdě dopadl na záda a vyrazil si dech. Snažil se, dostat vzduch do plic, ale tělo ho neposlouchalo. Konečně nasál první nejistý doušek kyslíku a opět začal pomalu dýchat. Posadil se, stále ještě otřesený, a rozhlédl se: nacházel se v malé, tajné místnosti Charliina domu. Přímo před ním se až ke stropu vypínala hladká kovová stěna s obrysem dveří uprostřed.

Dveřím chyběly panty i klika, ale John věděl, že tam jsou. Když se odsud snažili utéct, Charlie se u nich zastavila a přitiskla k jejich hladkému povrchu tvář. Jako by někoho nebo něco uvnitř volala.

„… Johne…,“ zašeptala znovu jeho jméno a tentokrát se zdálo, že zvuk vychází ze všech koutů místnosti najednou. John se postavil a přiložil na dveře ruce; na omak byly studené. Přitiskl k nim tvář stejně jako předtím Charlie a ucítil z nich ještě větší chlad. Zdálo se mu, že povrch odsává veškeré teplo z jeho kůže. Odtáhl se a promnul si studené místo na obličeji, aniž by ze dveří spustil zrak. Najednou se mu jejich povrch začal měnit před očima: lesklý kov zmatněl, barva vybledla a pak se dveře samotné začaly ztenčovat, až z nich zbyla téměř průhledná skleněná stěna ozdobená krajkou námrazy. John za ní uviděl něčí stín. Postava se přiblížila ke stěně a sklo se skoro vyjasnilo. John téměř dokázal pohlédnout skrz. I on udělal krok dopředu. Postava před ním měla tvář ušlechtilých rysů, oči jako bulvy sochy vytesané do obličeje, ale nevidoucí. John se naklonil blíž a pokusil se zaostřit, jenže jeho dech téměř průhlednou zástěnu zamlžil – a vtom postava prohlédla.

Zůstávala stát na místě, oči upřené do prázdna. Byly zakalené a nehýbaly se – jako mrtvé. Ticho rozčísl něčí smích. Zběsilý, škodolibý smích rezonoval malou uzavřenou místností. John se divoce rozhlédl kolem sebe v marné snaze najít jeho zdroj. Zvuk sílil, duněl všude okolo a John si musel rukama zacpat uši, aby se z něj nezbláznil. „CHARLIE!" zakřičel znovu.

Vzbudil se s prudkým trhnutím, srdce mu divoce bilo: ten smích ho pronásledoval i do reality. Zmateně se rozhlédl po místnosti a zrak mu padl na zapnutou televizi. Z obrazovky se na něj šklebil pomalovaný obličej klauna zmítající se v křečovitém záchvatu smíchu. John se posadil a prsty si promnul tvář v místě otlačeném od hodinek. Mrkl na čas a s úlevou si oddechl – měl akorát dost času na to dostat se do práce. Zaklonil se a několikrát se zhluboka nadechl. Na obrazovce před ním akorát vystupoval místní televizní reportér a s mikrofonem v ruce zpovídal muže s pomalovaným obličejem cirkusového klauna. Nechyběl mu kulatý červený nos, paruka v barvách duhy a kolem krku bílý krepový límec, jaký nosívali renesanční malíři. Oblečený byl do žlutého klaunovského obleku, včetně červených bambulí místo knoflíků.

„Řekněte mi," oslovil ho reportér bodře, „už jste ten oblek měl, nebo jste si ho vyrobil speciálně pro příležitost dnešního slavnostního otevření?"

John vypnul televizi a zamířil do sprchy.

Byl jím obklopený celý den, ale stále si na ten zvuk nedokázal zvyknout: ohlušující, dunivý rachot umocněný neustálým hulákáním a nepravidelnými ranami kladiv. John zavřel oči v marné snaze vypudit ten zvuk z hlavy: vibrace ale rezonovaly celým jeho tělem, naplňovaly ho až po okraj. K tomu se teď přidal i šílený smích, který mu zvonil v uších. Znovu si připomněl postavu ze snu. Připadalo mu, že stačí jen šikovně natočit hlavu a dokáže spatřit její tvář…

„Johne!“

John se otočil: na krok od něj stál Luis a znepokojeně si ho prohlížel. „Volám tě třikrát,“ podotkl. John jen mlčky pokrčil rameny a ukázal na chaos kolem sebe.

„Po šichtě jdeme s pár kluky na pivo, přidáš se?“ zeptal se Luis. „No tak, udělá ti to dobře – vždyť jen pracuješ a spíš.“ Dobrácky se zasmál a plácl Johna po zádech.

„Jasně, udělá mi to dobře,“ oplatil mu John úsměv. Pak ale zvážněl a sklopil zrak. „Jen že toho mám teď docela hodně.“ Snažil se znít přesvědčivě.

„Chápu, hodně. No, kdyby sis to rozmyslel, dej mi vědět.“ Luis šťouchl Johna znovu přátelsky do ramene a vydal se zpátky k vysokozdvižnému vozíku. John se za ním chvíli upřeně díval. Nebylo to poprvé, co odmítl jejich pozvání, vlastně ani podruhé či potřetí; dobře věděl, že ho brzy zvát přestanou. Možná to bylo jedině dobře.

„Johne!“ uslyšel za sebou další hlas.

Co zase?

Tentokrát ho volal vedoucí stavby. Stál ve dveřích své kanceláře, přívěsu, který sem přivezli jen na dobu trvání stavby, a vyhlížel ven.

John se volným tempem vydal přes stavební parcelu. Ve dveřích přívěsu se sklonil a protáhl se skrz umělohmotné závěsy. Za okamžik už stál proti rozkládacímu stolečku stavbyvedoucího obklopený tenkými laminátovými panely s povrchem imitace dřeva, které jen tak tak držely na obvodových stěnách.

„Od pár kluků tady jsem se doslechl, že jsi roztržitý,“ přešel Oliver rovnou k věci.

„Soustředím se na práci, to je celé,“ odpověděl John a přinutil se usmát, aby zakryl vnitřní frustraci. Oliver mu úsměv oplatil, ale moc přesvědčeně nevypadal.

„Soustředíš se," zopakoval ironicky. Johnův úsměv rázem zvadl. Oliver si povzdechl. „Podívej, dal jsem ti šanci, protože tvůj bratranec tvrdil, že jsi dříč. Přimhouřil jsme obě oči nad tím, že z minulé práce jsi jeden den prostě odešel a nikdy ses nevrátil. Chápeš, že jsem riskoval, když jsem tě přijal?"

John polkl. „Ano, pane, chápu."

„Přestaň s tím ‚pane' a poslouchej."

„Dělám přece všechno, co mám. Nerozumím, v čem je problém."

„Tvoje reakce jsou pomalé. Chodíš jako ve snách. Nejsi týmový hráč."

„Cože?"

„Tady probíhají intenzivní stavební práce, a jestli nosíš hlavu v oblacích nebo nedáváš pozor na bezpečnost ostatních kolem sebe, skončí to úrazem nebo něčím ještě horším. Neříkám, že si musíte šeptat do oušek tajemství a splétat copánky. Říkám, že musíš být součástí týmu. Oni ti musí věřit a musí vědět, že se na tebe můžou spolehnout, když bude potřeba." John chápavě přikývl. „Tohle je dobrej job, Johne. A myslím, že i ti chlapi venku jsou fajn. Není tak lehký najít v téhle době dobrou práci a já potřebuju, abys stál nohama na zemi. Protože příště, až uvidím, že pluješ někde na obláčku… No prostě, radši mě do té situace nestav. Rozumíš?"

„Jo, rozumím," přitakal mechanicky John. Nehybně stál na chatrném hnědém koberci, který byl součástí provizorní kanceláře, jako by byl po škole, a provinile čekal, až ho učitel propustí.

„Fajn, tak běž," pokynul mu Oliver a John šel. Posledních pár minut pracovního dne strávil v šatně; pak pomohl Sergejovi uklidit nářadí, utrousil ‚ahoj' a zamířil k autu.

„Hej!" zavolal za ním Sergej a John se otočil. „Poslední šance."

„Já…," John se odmlčel. Koutkem oka zahlédl Olivera. „Možná příště," odpověděl.

Ale Sergej se nedal. „No tak, potřebuju se na něco vymluvit, abych nemusel do té nové dětské herny. Moje dcera o ní básní už týden. Lucy ji tam dneska slíbila vzít, ale mně nahání roboti husí kůži."

John znehybněl, svět kolem něj se zastavil. „Co je to za místo?" zeptal se.

„Tak přijdeš?" trval na odpovědi Sergej.

John o pár kroků couvl, jako by se dostal příliš blízko k nebezpečnému srázu. „Možná příště," zopakoval a vydal se rozhodně k autu. Bylo staré a červeno-hnědé; kombinace, která byla cool, možná když byl na střední. Teď mu jen připomínala fakt, že zamrzl v klukovských letech; důkaz jeho bývalého postavení, který se během roku změnil v cejch hanby. Ztěžka dosedl na sedadlo a po obou stranách vylétla do vzduchu oblaka prachu. Ruce se mu třásly. „Seber se." Zavřel oči a pevně sevřel volant, aby se uklidnil. „Tohle je teď tvůj život a ty se s tím musíš smířit," zašeptal. Pak otevřel oči a vzdechl. „To zní tak otřepaně, jako bych slyšel svého tátu." Otočil klíčkem v zapalování a pomalu vyjel ze stavby.

Cesta domů mu obvykle trvala deset minut, ale ta, kterou si vybral dnes, mu zabrala skoro půl hodiny. Vyhýbala se totiž městu. Pokud jste nejeli centrem, zredukovali jste šance, že narazíte na lidi, se kterými nechcete mluvit. Anebo, což bylo ještě důležitější, se kterými mluvit chcete. *Buď týmový hráč.* Neměl to Oliverovi za zlé. John nebyl týmový hráč. Už ne. Posledních šest měsíců se pohyboval po dráze domov–práce, práce–domov. Občas se zastavil v obchodě, aby si nakoupil jídlo, ale to bylo tak všechno. Mluvil jen, když to bylo nezbytně nutné, a vyhýbal se očnímu kontaktu. Polekaně sebou trhl pokaždé, když na něj někdo promluvil – ať už to byli chlapi ze stavby, když ho ráno zdravili, nebo lidé na ulici, kteří chtěli vědět, kolik je hodin. Dokázal se zapojit do konverzace,

ale líp mu to šlo, když byl k ostatním otočený zády a někam mizel. Vždycky byl slušný, ale zároveň dával najevo, aby s ním nepočítali. A když to nešlo jinak, byl schopný se otočit a vydat se přesně opačným směrem. Někdy mu připadalo, jako by se ztrácel, postupně se stával neviditelným, a pak byl zklamaný a roztrpčený, když zjistil, že je stále vidět.

Zaparkoval před dvoupatrovou budovou, ve které se nacházely byty k pronájmu. Mnoho dlouhodobých nájemníků tu ale nebylo. V kanceláři provozního se ještě svítilo: měsíce se snažil vysledovat jakoukoli pravidelnost pracovní doby, až se konečně smířil s tím, že žádná neexistuje.

Z přihrádky u spolujezdce vyndal obálku a zamířil ke dveřím. Zaťukal, ale žádné odpovědi se nedočkal, i když zevnitř slyšel pohyb. Zkusil to znovu a tentokrát se dveře pootevřely. Vykoukla z nich stará žena s kůží celoživotního kuřáka. „Ahoj, Delio," usmál se John, ale ženina tvář zůstala kamenná. „Mám tu nájem." Podal jí obálku. „Pozdě, vím, ale stavoval jsem se včera a nikoho jsem tu nenašel."

„Bylo to v průběhu pracovní doby?" Delia opatrně nakoukla do obálky, jako by se bála, co tam najde.

„Už se tu nesvítilo…"

„Takže to nebylo v průběhu pracovní doby." Delia vycenila zuby, ale úsměvem se to nazvat nedalo. „Koukala jsem, že sis pořídil kytku," vyhrkla náhle.

„No… ano." John se ohlédl přes rameno směrem ke svému bytu, jako by ji odsud mohl vidět. „Je to hezké o něco se starat, ne?" Pokusil se znovu usmát, ale rychle to vzdal. Delia si ho měřila kritickým pohledem, který nepřipouštěl žádné zlehčování. „To se smí, ne? Mít kytku?"

„Ano, můžeš mít kytku." Delia couvla zpátky do kanceláře a vypadalo to, že se chystá zavřít dveře. „Jen že lidi se tu normálně

neusazují na dlouho, to je všechno. Obyčejně si nejdřív pořídí dům, pak ženu a pak tu kytku."

„Samozřejmě." John se zadíval na špičky bot. „Nebyl to pro mě úplně lehký" – začal, ale vtom se dveře s rozhodným cvaknutím zavřely – „rok."

Ještě chvíli tam jen tak stál a pak se vydal k přízemnímu bytu v přední části budovy, který mu teď další měsíc patřil. Sestával z obýváku s kuchyňským koutem, ložnice a koupelny. Když byl pryč, nechával rolety vytažené. Vloupání byla v téhle oblasti na denním pořádku, a tak se zdálo jako dobrý nápad všem jasně ukázat, že tady není co ukrást.

Vešel dovnitř, zamkl za sebou a do štěrbiny vedle dveřního rámu zasunul bezpečnostní řetízek. Byt byl chladný, tmavý a taky tichý. John si povzdechl a prsty si začal mnout spánky; bolest hlavy stále nepřecházela, ale už si na ni pomalu zvykal.

Apartmán byl částečně zařízený, když se do něj stěhoval; jediný jeho osobní vklad tvořily čtyři krabice knih naskládané u zdi pod oknem. Pohled na ně ho frustroval. Přešel do ložnice a posadil se na postel. Péra pod ním neochotně zavrzala. Neobtěžoval se s rozsvěcením; z malého špinavého okna nad postelí sem stále pronikalo dost světla.

Pohled mu padl na šatní skříň, odkud na něj zíral povědomý obličej: králičí hlava bez těla.

„Tak co jsi dneska dělal?" zeptal se John a zadíval se králíkovi do temných očí, jako by v nich hledal jiskru porozumění. Theodore ale dál civěl před sebe pohledem bez života. „Vypadáš hrozně, hůř než já." John se postavil a přešel k Theodorovi; do nosu ho uhodil štiplavý zápach kuliček proti molům smíchaný s odérem špinavého plyše. Úsměv na rtech mu zvadl. Popadl králíka za uši a zvedl ho do vzduchu. *Je na čase se tě zbavit.* S tou myšlenkou si pohrával skoro

každý den. Zaťal zuby, pak Theodora opatrně posadil zpátky na skříň a odvrátil se, aby se na něj nemusel dívat.

Zavřel oči. Nečekal, že usne, ale aspoň v to doufal. Minulou ani předminulou noc se pořádně nevyspal. Nakonec sice spánek přišel, ale nestál za nic. Odkládal ho, jak nejdéle mohl; až do noci se procházel venku, a když přišel domů, pokusil se číst si nebo jen tak civěl do zdi. Jednotvárné prostředí ložnice ho ubíjelo. Popadl polštář a vrátil se zpátky do obýváku. Lehl si na gauč a nohy přehodil přes postranní opěradlo, aby se tam aspoň nějak vešel. Všudypřítomné ticho malého bytu se ale brzy stalo neúnosným. Z podlahy zvedl dálkový ovladač a zapnul televizi. Obrazovka byla černobílá a signál mizerný, stěží dokázal rozlišit obličeje. Hlasy, které se z přístroje linuly a které zřejmě patřily účastníkům nějaké talk show, ale zněly dobromyslně a rychle se střídaly. Trochu ztišil zvuk a uvelebil se zpátky na gauči. Oči upřel ke stropu a zvuky televizní show ho pomalu ukolébaly ke spánku.

Ruka jí bezvládně visela z kovového obleku, jediná část jejího těla, která byla vidět. Krev jí v čůrcích stékala po kůži a na zemi tvořila loužičky. Charlie byla úplně sama. Dokázal si ještě vybavit její hlas: „Neopouštěj mě! Johne!“ Zavolala mé jméno. *A pak ta věc… Zachvěl se, když znovu uslyšel zvuk mechanismu uvnitř robotického obleku – cvak a křup. Zíral na Charliinu ruku bez života a okolní svět zčernal. Zatímco v hlavě mu ten zvuk stále rezonoval, jeho mysl zaplavily další nezvané myšlenky – to křupnutí byly její kosti. A to trhání byl zbytek.*

John s leknutím otevřel oči. Jen kousek od něj se v televizním studiu poslušně smálo publikum. Pohlédl na obrazovku. Její zrnění a šum hlasů v pozadí ho rychle přenesly zpátky do reality.

Posadil se a zakroutil krkem ze strany na stranu: pohovka byla malá a on z ní byl celý rozlámaný. Ve spáncích mu bolestivě tepalo a měl pocit naprostého vyčerpání, ale zároveň s ním lomcoval

neklid, jak mu v těle doznívál efekt adrenalinu. Vyšel ven a silou za sebou zavřel dveře. Do plic nasál noční vzduch.

Vydal se po silnici směrem k městu a čemukoli, co bylo v tuhle dobu ještě otevřené. Pouliční světla tu od sebe byla dost vzdálená a chodník chyběl. Místo něj vedl podél silnice jen úzký pruh udusané hlíny. Kolem projelo několik aut. Kužely dálkových světel se prudce vynořovaly na obzoru nebo ze zatáček a s oslepující silou zalévaly jeho zorné pole. Když ho auta míjela, zpětný náraz vzduchu ho několikrát málem povalil. Sám se sebou začal hrát polovážnou hru na zbabělce: čím dál víc se při chůzi přibližoval ke středu silnice, až už nekráčel po prašné krajnici, ale po silnici samotné. A ve chvíli, kdy se ocitl nebezpečně blízko středu vozovky, udělal zase rychlý úkrok zpátky ke straně – pokaždé s vnitřním pocitem zklamání, že to nevydržel déle.

Už byl skoro ve městě, když tmu rozčísl další pár světel. John si zakryl oči a ustoupil. Auto zpomalilo, minulo ho a po pár metrech náhle zastavilo. John se otočil a popošel jeho směrem. Okénko u řidiče sjelo dolů.

„Johne?“ zavolal něčí hlas. Auto prudce zacouvalo ke kraji a John musel uskočit, aby se mu vyhnul. Vystoupila z něj žena a rozběhla se k němu, skoro jako by ho chtěla obejmout. John zůstal jako opařený, paže svěšené podél těla, a žena se těsně před ním zastavila. „Johne, to jsem já!“ zvolala Jessica s úsměvem na rtech, který ale rychle zvadl. „Co tady děláš?“ zeptala se. Noc byla chladná a ona měla jen krátké rukávy. Začala si třít holé paže a očima nervózně těkala sem a tam po opuštěné silnici.

„No, já bych se tě mohl zeptat na to samé,“ odpověděl, jako by ho právě z něčeho obvinila. Jessica ukázala na auto. „Benzín,“ usmála se a on nemohl jinak než jí úsměv váhavě oplatit. Málem na tuhle její schopnost zapomněl – Jessica oplývala přirozeným optimis-

mem a dobrou náladou dokázala nakazit i lidi kolem sebe. „Jak se máš?“ zeptala se opatrně.

„Fajn. Většinou pracovně,“ ukázal na zaprášené oblečení ze stavby, které měl stále na sobě. „Co nového u tebe?“ zeptal se. Po silnici kolem nich projelo pár aut a vtom mu došla absurdita celé té situace. „Už musím jít, Jessico. Dobrou noc.“ Otočil se na místě a zamířil opačným směrem, aniž by jí dal šanci cokoli říct.

„Mrzí mě, že už se nevídáme!“ zavolala za ním. „A ji taky!“

John se zastavil a špičku boty zaryl do prašné krajnice.

„Poslyš,“ Jessica popoběhla, aby ho dohnala. „Carlton se vrací na pár týdnů domů, má ve škole pauzu. Plánujeme, že se všichni sejdeme.“ Významně se odmlčela, ale John nic neříkal.

„Už se nemůže dočkat, až nám předvede své nové kosmopolitní já,“ dodala Jessica vesele. „Když jsem s ním mluvila minulý týden po telefonu, předstíral brooklynský akcent. Čekal, jestli si toho všimnu,“ zasmála se a Johnovi přelétl přes tvář úsměv.

„Kdo všechno tam bude?“ zeptal se a poprvé od chvíle, kdy vystoupila z auta, se jí podíval zpříma do očí. Přísně si ho změřila.

„Johne, jednou si s ní budeš muset promluvit.“

„A to jako proč?“ zeptal se příkře a znovu se dal do chůze.

„Johne, počkej!“ Slyšel, jak se za ním Jessica rozběhla. Rychle ho dohnala a zpomalila, aby se vyrovnala jeho tempu. „Můžu takhle vedle tebe běžet celou noc,“ varovala ho, ale John mlčel.

„Musíš si s ní promluvit,“ trvala na svém Jessica a on se na ni ostře podíval.

„Charlie je mrtvá,“ řekl tvrdě a hlas se mu zadrhl. Už to bylo dlouho, co ta slova naposledy vyslovil. Jessica se zastavila, ale on pokračoval v chůzi.

„Johne, tak mluv aspoň se *mnou*.“

Mlčel.

„Copak nechápeš, jak ji tím *zraňuješ*?“ vykřikla za ním a on se zastavil. „Víš, jak se asi cítí? Po tom všem, čím si prošla? Vždyť je to šílené, Johne. Nevím, co se ti tu noc stalo, ale vím, co se stalo Charlie. A víš co? Nemyslím, že něco z toho jí ublížilo tolik, jako jí teď ubližuje fakt, že s ní odmítáš mluvit. Že o ní prohlašuješ, že je *mrtvá*.“

„Viděl jsem ji umírat.“ John zíral na noční osvětlení města v dálce.

„Ne, neviděl,“ odvětila Jessica a pak zaváhala. „Bojím se o tebe.“

„Nevím co dál,“ přiznal John a otočil se k ní. „Po tom, co jsem zažil, co *jsme* zažili, to je docela pochopitelná reakce.“ Chvíli čekal, co na to řekne, pak pohlédl stranou.

„Já to chápu. Opravdu. Taky jsem si myslela, že je mrtvá.“ John otevřel pusu, aby něco řekl, ale pokračovala: „*Myslela* jsem si, že je mrtvá, dokud se zčistajasna nezjevila *živá*.“ Jessica mu zacloumala ramenem, až se jí opět podíval do očí. „Já ji viděla,“ řekla a hlas se jí zlomil. „Mluvila jsem s ní. *Je* to ona, Johne. A tohle…,“ pustila jeho rameno a máchla rukou, jako by ho chtěla očarovat kouzelnou hůlkou, „*tohle*, co děláš, je to, co ji zabíjí.“

„Není to ona,“ zašeptal John.

„Fajn,“ odsekla Jessica. Zamířila k autu. Vzápětí vyjela zpátky na silnici a prudce se otočila do protisměru. John zůstal stát na místě. Jessica šlápla na plyn a motor zařval. Prohnala se kolem něj nebezpečnou rychlostí, pak náhle zabrzdila, až pneumatiky na vozovce zaskřípaly, a zacouvala k němu. „Máme sraz v sobotu v Clayově domě,“ řekla unaveně. „Prosím.“ Podíval se na ni: nebrečela, ale oči se jí leskly a tváře měla červené. Přikývl.

„Možná.“

„To mi úplně stačí. Uvidíme se tam!“ odtušila a vyrazila od krajnice, aniž by čekala na odpověď. Burácení motoru se neslo tichem noci.

„Řekl jsem možná,“ zamumlal John do tmy.

KAPITOLA DRUHÁ

Muž u přepážky pečlivě vyplňoval formulář před sebou, hrot jeho pera skřípal po papíru. Náhle přestal, přemožen pocitem, že se o něj pokoušejí mdloby. Písmenka na stránce mu plavala před očima a motala se mu hlava. Upravil si brýle na nose, ale nepomohlo to. Sundal si je a promnul si unavené oči.

A pak, stejně náhle jako ten pocit přišel, zase odešel: místnost se narovnala a slova na stránce šla opět přečíst. Roztržitě se poškrábal ve vousech a znovu začal psát. U hlavního vchodu se rozezněl zvonek a dveře se otevřely.

„Ano, pane?“ vyštěkl, aniž by se obtěžoval vzhlédnout.

„Chtěla jsem se jen rozhlédnout po dvoře,“ odpověděl mu jemný ženský hlas.

„Ach, pardon, omluvte mě, madam.“ Muž na okamžik zvedl hlavu a usmál se, pak zabořil nos zpátky do svého formuláře a pokračoval ve psaní, zatímco mluvil. „Za šrot si účtujeme 50 centů za půl kila. Může to být ale i víc, pokud najdete nějakou určitou součástku. Až budete hotová, podíváme se, co jste našla. Musíte se

tím sama prohrabat. Nářadí nepůjčujeme, ale pomůžeme vám to naložit."

„Hledám určitou věc," žena pohlédla na jeho jmenovku, „Bobe."

„No, jak to říct," muž odložil pero a založil si ruce za hlavou. „Je to skládka," poznamenal pobaveně. „Snažíme se držet stará auta oddělene od plechovek, ale co si ulovíte, je vaše."

„Bobe, vím, že vám sem přivezli několik nákladďáků kovového šrotu – z této adresy a v tenhle den." Žena položila kus papíru na Bobův formulář. Muž ho zvedl, upravil si brýle na čtení a pak si příchozí znovu pozorně změřil.

„No, jak říkám; je to skládka," pronesl pomalu a ve tváři se mu zračily obavy, které s ubíhajícími vteřinami narůstaly. „Možná budu schopný vás zhruba nasměrovat, ale žádné záznamy o tom, co leží kde, si nevedeme."

Žena obešla přepážku a postavila se vedle Bobovy židle. Muž se v kancelářském křesle nervózně narovnal. „Slyšela jsem, že jste tu včera měli nějaké problémy," prohodila jakoby nic.

„Žádné problémy." Bob zkrabatil obočí. „Vlezlo nám sem pár dě-cek. To se stává."

„Ale já slyšela něco jiného." Žena si se zájmem prohlížela fotografii na stěně. „Vaše dcery?" zeptala se nevinně.

„Ano, dva roky a pět let."

„Rozkošné." Odmlčela se. „Chováte se k nim dobře?" Bob na chvíli zcela ztratil řeč.

„Samozřejmě že ano," dostal ze sebe a snažil se nedat najevo své popuzení. Nastala dlouhá pauza. Žena zvědavě naklonila hlavu na stranu a dál studovala fotografii.

„Slyšela jsem, že jste zavolal policii, protože jste si myslel, že někdo zůstal v těch hromadách šrotu uvězněn," řekla. Bob mlčel. „Slyšela jsem," – pokračovala a popošla ještě blíž k obrázku – „že

jste si myslel, že slyšíte výkřiky, volání o pomoc, pláč. Myslel jste si, že tam zůstalo dítě. Možná několik."

„Podívejte, provozujeme tady poctivý byznys, máme dobrou pověst."

„Já vaši pověst vůbec nezpochybňuji. Právě naopak. Myslím, že jste se zachoval velmi statečně. Vyběhnout ven uprostřed noci kvůli záchraně cizích dětí, pořezat si nohy o ostré kusy železa, zatímco ve tmě lezete po hromadách šrotu, to muselo stát hodně odvahy."

„Jak to…" Bobův hlas se chvěl; pak přestal mluvit úplně. Zasunul nohy pod stůl, aby zakryl obvazy, které se viditelně boulily pod oběma jeho nohavicemi.

„Co jste tam našel?" zeptala se žena.

Bob mlčel.

„Co to bylo?" naléhala. „Když jste se po rukou a po kolenou vydal skrz tu džungli drátů a kovových trámů. Co jste tam našel?"

„Nic," zašeptal. „Nebylo tam nic."

„A policie? Ta taky nic nenašla?"

„Ne. Vůbec nic. Zašel jsem tam znovu ještě dneska, abych se…" Rozhodil ruce na stůl před sebou a snažil se uklidnit. „Není mi příjemné o tom mluvit. Jestli jsem v nějakém průšvihu, pak si myslím –"

„Nejste v žádném průšvihu, Bobe, tedy pokud mi prokážete malou laskavost."

„A jakou?"

„To je jednoduché." Žena se opřela o opěradla jeho křesla a naklonila se k němu tak blízko, že se její tvář téměř dotýkala té jeho.

„Vezměte mě tam."

John zajel na parkoviště před stavbou a zrak mu okamžitě padl na Olivera. Stál před branou, paže zkřížené na prsou a ve tváři

zasmušilý výraz. Něco žvýkal. Když Johnovi došlo, že mu nehodlá ustoupit z cesty, pomalu zastavil a vystoupil z auta.

„Co se děje?“ zeptal se. Oliver stále přežvykoval.

„Musím tě propustit,“ promluvil konečně. „Zase jdeš pozdě.“

„Nejdu pozdě,“ zaprotestoval John, pak se podíval na hodinky. „Teda ne o moc,“ opravil se. „No tak, Olivere. Už se to nestane, mrzí mě to.“

„Mě taky,“ odpověděl Oliver. „Hodně štěstí, Johne.“

„Olivere!“ zavolal John. Oliver se protáhl branou dovnitř, naposledy se krátce otočil a pak zamířil přes prostranství směrem pryč. John tam chvíli jen stál a opíral se o auto. Pak si všiml, že ho pozoruje pár chlápků ze stavby, nastoupil do auta a odjel.

Když dorazil domů, sedl si na okraj postele a zabořil obličej do dlaní. „A co teď?“ povzdechl si nahlas a rozhlédl se po místnosti. Pohled mu padl na jedinou dekoraci, kterou měl v pokoji na svědomí on sám, a oči se mu rozsvítily. „Pořád vypadáš hrozně,“ řekl směrem k Theodorově hlavě. „A pořád seš na tom mnohem hůř než já.“ Hlavou mu probleskl pozvání na party a kolem žaludku se mu roztančili motýli. Nebyl si jistý, zda je způsobila nervozita nebo vzrušení. *Taky jsem si myslela, že je mrtvá*, řekla mu Jessica minulou noc. *Viděla jsem ji. Mluvila jsem s ní. Je to ona.*

John zavřel oči. *A co když je to opravdu ona?* Znovu se mu vybavil ten okamžik, ten samý jako vždycky: Charlie uvězněná uvnitř obleku, který se svíjí v křečích, křupnutí a poslední mocný záškub – a pak už jen její bezvládná paže a krev. *Tohle nemohla přežít.* Ale potom mu v mysli vytanula jiná nezvaná vzpomínka – na Davea, který se proměnil ve stvoření jménem Springtrap: přežil to samé, co se stalo Charlie. Od té doby nosil žlutý králičí oblek, jako by to byla jeho druhá kůže. Jizvy, které zdobily jeho tělo jako nějaká hororová krajka, byly důkazem, že napoprvé se mu podařilo

ze smrtícího sevření vyváznout, ale napodruhé… Charlie Davea zabila, když odjistila pojistky robotického obleku, aspoň si to všichni mysleli. Nikdo by nedokázal přežít to, čeho byli svědky. A přece se Dave vrátil. John si na okamžik představil Charlie, celou zjizvenou a polámanou, ale nějakým zázrakem živou. „Jenže to nesedí s obrázkem té osoby, kterou popisovala Jessica," promluvil John zčistajasna na Theodora. „Rozhodně se nezmiňovala o nikom zjizveném a polomrtvém." Zavrtěl hlavou. „Ta osoba u večeře nemohla být ona."

Druhý den – jako by se zhmotnila a vystoupila z obrazu. John vypudil tu myšlenku z hlavy a snažil se soustředit na přítomnost. Skutečně netušil, co se Charlie tu osudnou noc stalo. Přistihl se ale, že začíná doufat v dobrý konec. *Možná jsem se spletl. Možná je opravdu v pořádku.* Bylo to nakonec to, co si z celého srdce přál – každý, kdo si prošel podobným zármutkem, si přál to samé: *Aby se nic z toho nestalo. Aby všechno bylo jako dřív.*

Vratká lávka nejistoty se stala pevnou půdou pod nohama a John pocítil ohromnou úlevu, jako by mu z prsou spadl těžký kámen. Najednou mohl volně hýbat krkem a rameny, které měl – aniž by si to uvědomil – doteď ztuhlé v křeči. Vyčerpání posledních měsíců, kdy pořádně nezamhouřil oka, se dostavilo téměř okamžitě.

John pohlédl na Theodora. Svíral králičí hlavu tak pevně, až mu zbělaly klouby. Pomalu uvolnil pěst a posadil hračku na polštář.

„Nepůjdu," řekl. „Nikdy jsem to doopravdy neměl v úmyslu. Chtěl jsem jen, aby mi Jessica dala pokoj." Na chvíli zadržel dech a pak dlouze vydechl. „No, nemám pravdu?" obrátil se na králíka maličko popuzeně. „Co bych těm lidem vůbec říkal?" Theodor na něj němě civěl.

„Sakra," povzdechl si John.

Nervózní lechtání kolem Johnova žaludku rostlo současně s tím, jak se blížil ke Clayově domu. Mrkl na hodinky – bylo teprve šest. *Možná tam ještě nikdo nebude,* pomyslel si, ale jak projížděl silnicí klikatící se k cíli, půl bloku od Clayova domu stála auta zaparkovaná po obou stranách cesty. Konečně se mu podařilo najít volné místo – zacouval do těsného prostoru mezi pick-upem a prorezlým sedanem, skoro stejně zbídačeným jako jeho vlastní auto. Vystoupil a vydal se k domu.

Ve všech oknech třípatrové vily se svítilo a v záplavě temných stromů kolem působil dům jako maják. John se držel stranou světel. Z vnitřku slyšel vycházet hudbu a smích; ten zvuk ho donutil se zastavit. S přemáháním se dal znovu do pohybu, ale jakmile se dostal až ke dveřím, znovu zaváhal: Vejít dovnitř se mu jevilo jako nejtěžší rozhodnutí života, něco, co definitivně všechno změní. Ale otočit se a odejít znamenalo to samé.

Natáhl ruku, aby zazvonil, ale zase ji spustil; než se dokázal rozhodnout, dveře se rozletěly dokořán. John zamžoural do náhlé záplavy světla a před sebou spatřil Claye Burkeho, který vypadal stejně překvapeně jako on.

„Johne!" Clay k němu natáhl obě ruce a pevně si s ním potřásl. Pak si ho přitáhl k sobě a vřele ho objal. Následovalo rychlé uvolnění stisku a chlapské poplácání po ramenou. „No, tak pojď dál!" Clay ustoupil, aby John mohl vejít. Jakmile prošel dveřmi, obezřetně se rozhlédl. Když tu byl naposledy, dům se nacházel ve stadiu největšího chaosu, neklamný znak toho, že jeho obyvatel už to v životě vzdal. Teď ale nebylo po haldách oblečení ani památky a nikde se nevršily ani stohy policejních složek; pohovky i podlaha byly uklizené a Clay sám se usmíval od ucha k uchu.

„Hodně se toho změnilo," prohlásil, když zachytil Johnův pátravý pohled. Jako by mu četl myšlenky.

„Betty je –“ John se zarazil, ale už bylo pozdě. Omluvně zavrtěl hlavou. „Promiň, nechtěl jsem –“

„Ne, nevrátila se,“ řekl Clay smířeně. „Přál bych si, aby se vrátila. A možná se to jednou stane, ale život jde dál,“ dodal a krátce se usmál. John jen mlčky přikývl, jelikož si nebyl jistý, co na to říct.

„Johne!“ vykřikla Marla. Stála na schodech a energicky na něj mávala. Hned nato seběhla dolů, a než stihl říct ahoj, dychtivě ho objala. Z kuchyně vyšla Jessica.

„Ahoj, Johne,“ pozdravila ho o poznání klidnějším tónem, ale se zářivým úsměvem.

„Jsem moc ráda, že tě zase vidím. Už je to tak dlouho,“ řekla Marla a uvolnila své obětí.

„No, to jo,“ odpověděl rozpačitě John. „Moc dlouho.“ Snažil se přijít na to, co dalšího říct, zatímco Marla s Jessicou si vyměnily významné pohledy. Jessica otevřela pusu, aby pokračovala v konverzaci, ale akorát v tu chvíli se po schodech vyřítil dolů Carlton.

„Carltone!“ zavolal John a poprvé ten večer se mu na tváři objevil upřímný úsměv. Carlton zvedl ruku na pozdrav a připojil se k nim.

„Ahoj,“ řekl.

„Ahoj,“ zopakoval John, zatímco Carlton mu prohrábl rozcuchané vlasy.

„No co, seš snad můj táta?“ John si nedbale vjel rukou do vlasů a očima zatím těkal po lidech v místnosti.

„Divím se, že jsi dorazil,“ poznamenala Marla a přátelsky ho šťouchla do ramene.

„Samozřejmě že jsi dorazil!“ opravil ji Carlton. „Jen že jsme slyšeli, jak máš teď napilno! Holky kam se podíváš, nemám pravdu?“

„Jak to jde v New Yorku?“ zeptal se John ve snaze najít společné téma a rovnal si neviditelné záhyby na svém oblečení.

„Skvěle! Město – škola – kamarádi. Zahrál jsem si v jedné divadelní hře o koňovi. Je to senzační," kýval horlivě hlavou. „Marla taky studuje."

„V Ohiu," dodala Marla. „Medicínu."

„To je super," usmál se John.

„Jo, to jo. Musím uznat, že byla opravdu dřina dostat se tam, ale stálo to za to," řekla vesele a John se začal v kolektivu svých starých kamarádů uvolňovat. Marla byla pořád Marla; Carlton byl pořád pan Záhadný.

„A co Lamar? Víte o něm něco?" zeptal se Carlton a rozhlížel se z jednoho na druhého. Marla zavrtěla hlavou.

„Volala jsem mu, když… před několika měsíci," řekla. „Za chvíli bude promovat."

„Takže nedorazí?" podivil se Carlton a Marla se usmála.

„Řekl, cituji: ‚Dokud budu naživu, nikdo mě do toho města nedostane. A ani ty bys tam neměla jezdit.' Ale moc rád nás prý uvidí. Všichni jsme kdykoli zváni."

„Do New Jersey?" Carlton protáhl obličej a pak se obrátil na Jessicu. „A co ty, Jessico? Co pořád děláš? Slyšel jsem, že máš teď pokoj na koleji sama pro sebe."

John ztuhl, když mu došel pravý význam Carltonovy otázky. Světla ho náhle oslepila a zvuky se mu v hlavě rozduněly. Jessica na něj letmo pohlédla, ale on ji nevnímal.

„No jo," povzdechla si a otočila se k ostatním. „Nevím, co se stalo. Jeden den jsem přišla domů, akorát po… no asi před šesti měsíci, a byla sbalená. Vzala si jen to, co mohla unést, a nechala mě a Johna uklidit ten zbytek. Kdybychom akorát nevešli dovnitř, když odcházela, nemyslím, že by mi to vůbec řekla."

„A řekla ti aspoň, kam jde?" zeptala se Marla a svraštila obočí. Jessica zavrtěla hlavou.

„Objala mě a řekla, že jí budu chybět, ale že prostě musí jít. Kam, to mi neprozradila."

„No, vždycky se jí můžeme zeptat," řekl Carlton a John na něj vytřeštil oči.

„Tys ji viděl?"

Carlton zavrtěl hlavou. „Ještě ne, před chvílí jsem vystoupil z letadla, ale dneska večer má dorazit. Podle Jessicy prý vypadá velice dobře."

„Aha," poznamenal John a všichni se na něj otočili, jako by mu četli myšlenky: *Vypadá dobře, ale nevypadá jako Charlie.*

„Johne, pojď mi pomoct v kuchyni!" zavolal na něj Clay a John se vděčně oddělil od skupinky, i když moc dobře věděl, že v kuchyni ničemu nápomocný nebude.

„Co potřebuješ?" zeptal se. Clay se zády opřel o dřez a sjel ho pohledem od hlavy až k patě. „Mám ti otevřít láhev kečupu?" zeptal se nervózně John. „Vrchní police?"

Clay si povzdechl. „Chtěl jsem se jen ujistit, že jsi v pořádku."

„Jak to myslíš?"

„Napadlo mě, jestli třeba nebudeš nervózní. Je to už pár měsíců, co jsi s Charlie naposledy mluvil."

„Stejně tak už je to pár měsíců, co jsem mluvil s tebou," opáčil John a neubránil se lehce podrážděnému tónu.

„To je trochu něco jiného a ty to víš," poznamenal suše Clay. „Myslel jsem, jestli si nechceš promluvit."

„Promluvit?" zeptal se nevěřícně John.

Clay pokrčil rameny. „No jo, a potřebuješ?" Clay z něj nespouštěl pohled, ale v jeho očích se zračila vlídnost a Johnova nervozita se začala rozpouštět.

„Mluvil jsi s Jessicou, viď?" zeptal se John a Clay zvědavě naklonil hlavu ke straně.

„Mluvil. Něco málo mi řekla, ale nejspíš zdaleka ne všechno. Tady," Clay otevřel ledničku a podal Johnovi plechovku limonády, „zkus se trochu uvolnit. Tady jsi mezi přáteli. Mezi lidmi, kteří tě mají opravdu rádi," usmál se.

„Já vím," odpověděl John a plechovku postavil na kuchyňskou linku. Chvíli na ni upřeně zíral, ale znovu ji nezvedl. Měl pocit, že kdyby se z ní napil, rovnalo by se to kapitulaci. Jako by tím automaticky přijal všechno, co mu tvrdili. Jako by tou limonádou zapil pilulku zapomnění, kterou, jak se zdálo, už všichni ostatní spolkli.

Zadíval se na zadní dveře.

„Tak na to ani nepomysli," vytrhl ho z přemítání Clay a John nepředstíral, že uvažoval nad něčím jiným. Clay si povzdechl. „Vím, jak to pro tebe musí být těžké."

„Vážně?" obořil se na něj John, ale Clayův výraz se nezměnil.

„Zůstaň a promluv si s ní. Myslím, že jí to dlužíš. A dlužíš to i sám sobě."

John stále nespouštěl oči ze zadního vchodu.

„Nemůžeš se donekonečna takhle trápit. To přece nechceš." Clay se naklonil na stranu, aby se dostal do jeho zorného pole.

„Máš pravdu," řekl John konečně. Narovnal se a podíval se Clayovi zpříma do očí. „To nechci." Přešel k zadnímu vchodu a rozrazil dveře. Rychle seběhl po betonových schodech, jako by se bál, že ho Clay bude následovat. Obešel dům a zamířil ke svému autu. Srdce mu tlouklo. Měl pocit lehké závratě a vůbec si nebyl jistý, zda se rozhodl správně.

„Johne!" povědomý hlas za ním zavolal jeho jméno. John sebou trhl a na místě se zastavil. Na okamžik zavřel oči.

Slyšel klapot jejích podpatků na kamenných dlaždicích a pak ticho, když vstoupila na trávník. Otevřel oči a otočil se po směru jejího hlasu; stála přímo před ním.

„Díky, že ses zastavil," řekla Charlie. Ve tváři měla úzkostný výraz a paže těsně obtočené kolem těla, jako by jí byla zima, i když teplota venku byla příjemná.

„Šel jsem si akorát pro bundu," odpověděl a snažil se znít co nejvíc přesvědčivě, i když bylo evidentní, že se jedná o lež. Očima ji sjel od hlavy až k patě. Ani se nepohnula, jako by přesně věděla, co dělá a proč. *Není to ona.* Možná to mohla být nějaká její okouzlující sestřenice, ale Charlie – ta potrhlá holka s kulatou tváří a krepatými vlasy, kterou znal skoro celý svůj život – to určitě nebyla. Tahle dívka byla vyšší, štíhlejší a vlasy měla delší a tmavší. Její tvář byla jiná, i když nedokázal přesně vysvětlit v čem, a stejně tak držení těla: i přes to, jak tam stála celá schoulená, působila zvláštně elegantně.

Když se na ni díval, prvotní šok ze setkání vystřídal intenzivní pocit odporu. Mimoděk couvl. *Jak si někdo může myslet, že je to ona?* problesklo mu hlavou. *Jak si někdo může myslet, že tohle je má Charlie?*

Kousla se do rtu. „Johne, řekni něco," zaprosila. Pokrčil rameny a zvedl ruce v gestu rezignace.

„Nevím co říct," přiznal.

Přikývla. Narovnala se a spustila paže podél těla, jako by si až teď uvědomila, že je měla zkřížené. Místo toho si začala nervózně hrát s nehty. „Moc ráda tě vidím," řekla a na okamžik to znělo, že se v příští chvíli rozpláče. Johna z toho bodlo u srdce, ale rychle ten pocit zahnal.

„Já tebe taky," pronesl monotónním hlasem.

„Chyběl jsi mi," pokračovala a hledala v jeho tváři stopy po jakékoli reakci. John netušil, jak se právě teď tváří, ale uvnitř si připadal tvrdý jako kámen. „Já… musela jsem na chvíli pryč," dodala nejistě. „Tu noc, Johne…, myslela jsem, že umřu."

„Já myslel, že jsi umřela," dostal ze sebe přes velký knedlík, který mu rostl v hrdle.

Zaváhala.

„Ty nevěříš, že jsem to já?" zeptala se nesměle.

Sklopil pohled na špičky bot. Nebyl schopný jí do očí přiznat, co si skutečně myslel.

„To je v pořádku, Johne, už jsem mluvila s Jessicou. Všechno mi řekla," pokračovala. „Jen jsem chtěla, abys věděl, že je to v pořádku." Oči se jí zaplnily slzami a jemu se sevřelo srdce; jeho dosavadní svět jako by se najednou převrátil naruby.

Díval se na ženu, která se tu před ním choulila a snažila se potlačit vzlyky, a ty neúprosné rozdíly, které vnímal, byly najednou tak lehce vysvětlitelné.

Měla boty na podpatku, proto byla vyšší. Na sobě měla vypasované šaty místo volného trika a džínů, proto se zdála štíhlejší. Její oblečení bylo elegantní a držení těla sebejisté, ale o nic víc, než kdyby si ji vzala do parády Jessica, jak vždycky vyhrožovala. O nic víc, než kdyby Charlie prostě dospěla.

Všichni musíme dospět.

John si vzpomněl na to, jak vždycky jezdil z práce domů – tedy až do včerejška –, jak se vyhýbal cestě kolem jejího domu nebo kolem Freddyho pizzerie. Možná i Charlie se chtěla něčemu vyhnout. Možná jen chtěla být jiná.

Možná se chtěla změnit stejně jako ty. Když si vzpomeneš na tu chvíli, co to s tebou udělalo – co to asi muselo udělat s ní? Jaké noční můry asi teď prožíváš, Charlie? Popadla ho náhlá touha se jí zeptat a poprvé se odvážil pohlédnout jí zpříma do očí. Žaludek se mu stáhl a srdce rozbušilo. Nejistě se na něj usmála a on se usmál na ni, nevědomky kopírující její chování, ale jeho vnitřnosti sevřel ledový chlad. *Tohle nejsou její oči.*

John uhnul pohledem a počkal, až největší vlna rozrušení opadne; Charlie se zdála na moment zmatená. „Charlie," promluvil pomalu, „pamatuješ si ta poslední slova, co jsem ti řekl, než tě… uvěznil ten oblek?" Chvíli mu zpytavě hleděla do očí a pak zavrtěla hlavou.

„Promiň, Johne," řekla. „Moc si toho z té noci nepamatuju, chybí mi celé kusy vzpomínek. Vím, že jsem byla uvězněná uvnitř…, pak jsem ztratila vědomí, myslím, že na několik hodin."

„Takže nepamatuješ?" nedal se odbýt. Zdálo se mu nemožné, že by zapomněla. *Možná mě neslyšela*.

„Byla jsi zraněná?" zeptal se bez servítek.

Mlčky přikývla a oči se jí znovu zalily slzami. Zkřížila paže na prsou, ale tentokrát nevypadala, že se chvěje zimou, nýbrž bolestí. Možná opravdu vnitřně trpěla. John k ní vykročil. Přemohla ho zoufalá touha ji utěšit a slíbit, že všechno bude zase v pořádku, ale vtom se jeho pohled opět střetl s jejím. Uprostřed pohybu se zastavil a couvl. Natáhla k němu ruku, ale John zůstal nehybně stát a ona opět zkřížila paže na prsou.

„Johne, setkáš se se mnou zítra?" zeptala se už vyrovnaným hlasem.

„Proč?" vypadlo z něj dřív, než si mohl odpověď rozmyslet. Charlie chvíli mlčela.

„Chci s tebou jen mluvit. Dej mi šanci." Hlas se jí náhle znovu chvěl a on přikývl.

„Jistě. Jo, pojďme se sejít." Odmlčel se. „Stejné místo?" dodal opatrně a čekal na její reakci.

„Ta italská restaurace? Naše první rande?" řekla bez zaváhání a jemně se usmála; oči se jí přestaly plnit slzami. „Kolem šesté?"

John zhluboka vydechl. „Jo, jasně." Znovu jí pohlédl do očí a tentokrát poprvé za ten večer pohledem neuhnul. Ona stála jako socha, jako by se bála, že ho sebemenší pohyb vyplaší. John přikývl, otočil